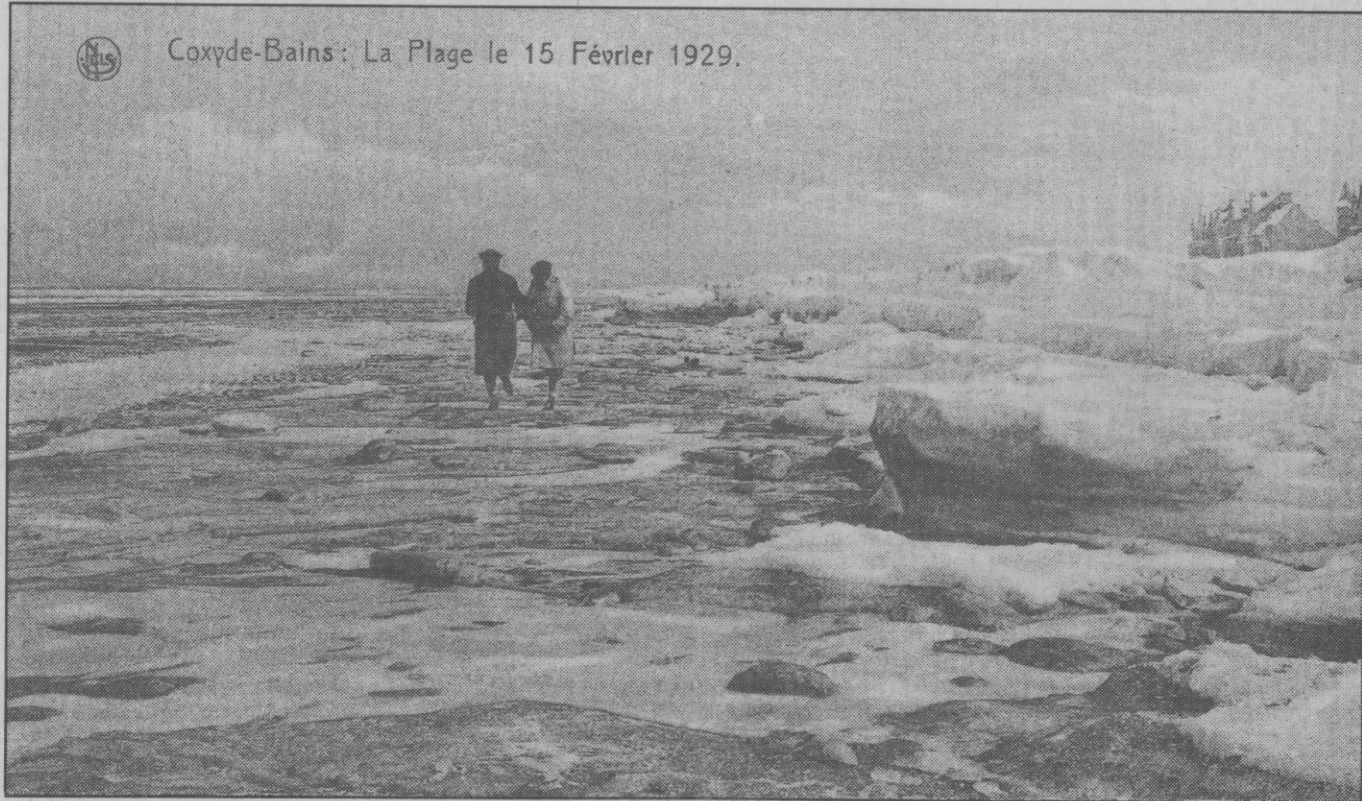

Toen het nog bitter koud was

De winter van 1929

Ijsblokken in februari 1929 op het strand van Oostende

Ijsblokken op het strand van Koksijde op 15 februari 1929

Een vissersschip dat in het gure weer Oostende kwam binnengevaren. De masten, ra's en de kabels zaten volledig vast door het ijs.

Iedereen die de speciale editie van „De Zeewacht” deze week in de brievenbus kreeg, heeft ongetwijfeld de prachtige foto van de Oostendse fotograaf Antony gezien. Enkele volkse mensen vervoeren een paar kostbare zakken kolen op een primitieve slede, getrokken door een hond.

Het is de enige foto die niet uit mijn verzameling komt. Daarom heb ik hem zelf lang bekeken en toen kwamen er allerlei herinneringen in me op.

Het is, zoals men zou kunnen zeggen, uit mijn verste herinneringen. Ik weet dat ik toen nog in de Zwaluwenstraat woonde en dat er geen huis tegen de zijgevel van onze woning was gebouwd. Toen ik 's morgens opstond was zelfs een deel van de binnenmuur van mijn kamer met een laagje ijs bedekt door mijn adem. Het was

letterlijk om dood te vriezen van de kou.

De mensen zochten zoveel mogelijk brandstof. Men sprokkelde spaanders nabij de scheepswerven aan het Derde dok. Nooit tevoren zag ik zoveel strandjutters op zoek naar aangespoeld hout, tot ook dit niet meer mogelijk was, want in één nacht lag het strand vol met reuze-ijsblokken. Het waren de golven die in enkele ogenblikken in ijs veranderden, toen ze op het strand rolden.

Het was ook in die koude winters dat men een woning niet voldoende kon verwarmen en iedereen met zijn stoel heel dicht bij de kachel ging zitten. De werkloosheid was dan heel groot. De bouwvakkers konden niet aan de slag en de algemene vooruitzichten voor de handel en nijverheid waren ook heel slecht: 1929 is

immers het jaar van de grote krach in Amerika, die ook het begin zou worden van de economische crisis in Europa in de jaren dertig.

We waren toen 10 jaar na de eerste Wereldoorlog, maar de honger en de koude hadden de „dolle jaren” uit het begin van de jaren twintig vlug doen vergeten.

Het is wellicht daarom dat ik deze foto van Antony voor de huidige tijd zo sprekend vind. Na de grote vreugde van de teruggevonden vrijheid, ziet men nu in Oost-Europa ook de trieste realiteit in, waar werkloosheid, honger en koude vele miljoenen mensen niet gelukkiger hebben gemaakt. We hebben allemaal foto's gezien die zeer goed door Antony hadden kunnen gekiekt zijn, want hij had ook oog voor de menselijke ellende.

Omer Vilain